

Desiguals davant la crisi

DILLUNS, 5 DE SETEMBRE DE 2011 02:00

Que no som iguals –dit d'una altra manera, que som ben diversos els uns dels altres– és una evidència que salta a la vista. És per això que les proclames en favor de la justícia social fa anys que, al concepte d'igualtat, li han afegit el sintagma d'oportunitats.

És ben veritat que els últims cinquanta anys s'ha avançat molt, en el si de les societats occidentals, en relació amb els drets de les dones i l'assoliment d'aquesta igualtat efectiva d'oportunitats. No es pot negar.

Però tampoc es pot negar que la crisi, com totes les crisis que hi ha hagut anteriorment a la història, ataca en primer lloc, i de manera especialment punyent, els col·lectius més febles de la societat i els torna encara més vulnerables.

Les mares que encapçalen una família monoparental són justament un d'aquests col·lectius, tal com ha pogut constatar l'Associació de Dones d'Andorra (ADA): un 85% de les consultes que han rebut en el que portem d'any corresponen a mares solteres o separades que tenen serioses dificultats per arribar a final de mes –de moment, aquest 2011 s'han tractat un total de 65 casos.

Els ingressos econòmics en aquest tipus de llar provenen d'una única font. La diferència respecte a les persones que viuen soles és que el sou ha de cobrir les necessitats pròpies i de les persones a càrrec –els fills generalment.

A més, l'ADA es troba que la majoria de les dones que s'adrecen a l'entitat treballaven en el sector de la neteja, un sector que també està patint de manera molt directa els efectes de la crisi: més enllà dels ajustaments que es puguin fer en els pressupostos de les empreses destinats a la neteja, és en l'àmbit domèstic on hi ha hagut una retallada important, ja que es tracta d'una despesa que les famílies, en les circumstàncies actuals, miren d'estalviar-se.

La crisi afecta més o menys a tothom, però no de la mateixa manera. Càritas, en l'informe que presenta anualment, ja ho alertava: gairebé el 20% de les llars andorranes –en aquest cas, no distingeix el tipus de família– es troben en una situació de precarietat. L'any passat, van ser 1.173 persones les que es van adreçar a aquesta organització per mirar de cobrir les necessitats més bàsiques.

Quan diverses entitats adverteixen que al Principat hi ha gent que passa gana, no es pot mirar cap a un altre cantó. És una responsabilitat que no podem defugir i que alhora ens deixa un repte de futur, un cop s'hagi superat la crisi: com més cohesió social en època de vaques grasses, millor podrem afrontar col·lectivament qualsevol crisi.